

[Rytter.]

Tillid til Hr. Frode Jakobsen, og han er desværre den Mand, gennem hvem disse Sagers Opklaring gaar. Naar Hr. Frode Jakobsen, som jeg i øvrigt har hørt godt og rosende omtalt paa mange Omraader, er optraadt paa denne Maade, er jeg bange for, at det er sket af misforstaaet Loyalitet over for Modstandsbevægelsen, Frihedsraadet o. s. v. Men saadan *kan* man ikke optræde. Under den nævnte Samtale med Hr. Frode Jakobsen skete der yderligere noget, som har forøget min Mistillid til ham. Da Frk. Munk Jensen sagde til ham: Ja, men hvis jeg ikke faar Hjælp af Dem, henvender jeg mig til Hr. Hartvig Frisch, svarede den daværende Minister: Hvis De gør det, bliver min Stilling til Sagen en ganske anden.

Efter denne Samtale kom hun til mig. Jeg troede, hun i sin Fremstilling overdrev — selvfølgelig ikke bevidst, men jeg tænkte mig, at der muligvis var noget forkert. Men med Kendsgerningerne om selve Drabet gik jeg til, om jeg saa maa sige, min egen Minister, den højtærede Minister for særlige Anliggender, idet jeg meddelte ham, at det ikke var lykkedes den unge Dame at faa de nærmere Omstændigheder oplyst. Jeg sagde derfor til ham: Vil De ikke se paa det, og saa vil jeg gerne laane Sagens Akter for at faa nogle Argumenter; jeg tror nemlig, jeg har en vis Indflydelse paa hende, og hvis jeg kan oplyse hende om Sagen, tror jeg, det vil kunne glide i Stilhed. Ministeren var elskværdig og sagde ja; han skulde faa Sagen undersøgt, og jeg fik det Indtryk, at jeg vilde faa Beviserne til Disposition. Allerede Dagen efter — det kan altsaa ikke have været nogen meget dybtgaaende Undersøgelse — fik jeg Meddelelse om, at Sagen var undersøgt, men der var ikke noget at gøre ved den. Man fulgte den Retningslinie ikke at ville grave op i disse Sager, fordi der skulde være Ro om dem. Jeg blev ikke fornærmet over, at jeg ikke kunde faa Dokumenterne, for paa det Tidspunkt kunde end ikke Justitsministeren faa saadanne Dokumenter.

Den 1. August i Fjor henvendte Frk. Munk Jensen sig paa ny til Ministeren for særlige Anliggender, og da udtalte Ministeren, at hvis der under de Afhøringer, der endnu manglede, ikke fremkom Oplysninger, som ikke var kendt, vilde Broderen efter hans Opfattelse blive rensat. Med det gik Frk. Munk Jensen selvfølgelig trøstet bort. Men da hun kom igen den 25., fik hun noget andet at vide, nemlig at der var blevet oplyst noget om nogle Trusler. Hertil sagde hun selvfølgelig: Ja, men det har jo været kendt hele Tiden; hvorfor skal det nu spille en Rolle? Det resul-

terede nu i, at Ministeren afgav en Skrivelse den 26. Februar 1947 om hele Sagen, men om denne Skrivelse maa jeg sige, at den efter min Mening ikke paa nogen Maade kan kaldes objektiv. Den har tværtimod den store Fejl, at den overhovedet ikke drager de Momenter frem, som kunde tale i den paa-gældendes Favør, Momenter, som over for Offentligheden vilde spille en stor Rolle. Den siger f. Eks. ikke et Ord om, hvorfor man fra Modstandsbevægelsens Side søgte at skjule Drabet, saa at det ikke kom frem i Radioen. Forældrene led under det, man kunde dog sige et trøstende Ord om, at man beklagede det eller lignende. Men man siger ikke eet trøstende Ord om, at der er givet urigtige Oplysninger — nemlig da man snart sagde, at han var bragt til Sverige, og snart, at det var Tyskerne, der havde taget ham. Man kunde dog have sagt et beklagende Ord om den Kendsgerning, at man ikke har villet udlevere Liget, uden at Søsteren vilde frafalde Kravet om at gøre mere ved Sagen. Nej, det siger man ikke, man siger: Manden er død, og derfor kan man ikke udtale noget om, hvorvidt han vilde realisere de Trusler eller ikke, derfor maa vi se bort fra det. Ellers plejer vi at holde paa Princippet *in dubio pro reo*, og kan det ikke bevises, at han havde det til Hensigt, plejer man at sige, at han ikke havde det til Hensigt. Men her siger man: Manden er dræbt, man ved ikke, om han har villet gøre Alvor af sine Trusler, men det ser vi bort fra.

Jeg vil nu spørge den højtærede Minister, om denne Sag er politimæssigt undersøgt, og i denne Forbindelse ogsaa bede Ministeren oplyse, hvad de to Frihedskæmpere, der har udtalt sig, siger. Den ene Frihedskæmper mødte man den Dag, man var oppe for at faa Oplysninger i Sagen, den anden Frihedskæmper har skrevet til en Mand: jeg har hørt, vi maaske har været ude i galt Ærinde, og hvis det er Tilfældet, beklager jeg det, der er sket, og saa haaber jeg, at de og de Folk bliver draget til Ansvar, men det maa være Familiens Sag at gøre det. De Trusler, som den dræbte havde fremsat, var meget slemme: han var af Husbonden blevet nægtet Løn, Husbonden var meget kraftig over for ham og sagde, at hvis han forlangte sin fulde Løn, vilde Husbonden ikke blot ikke give ham en anbefaling, men ogsaa modarbejde, at han fik Plads noget Sted, og gøre alt, hvad han kunde, for at skade ham. Herover blev den unge Mand desværre hidsg og sagde, at saa skal han sørge for at melde ham til Dagmarhus eller saadan noget lignende, for det, der var afgørende for ham, var fremfor det nationale